

ДЪДО И ВНУЧЕ *)

Дѣдо Стоянъ бѣше добруджанецъ. Любимата му дъщеря Дафинка не го послуша и се ожени тайно за ромънецъ. Това разсърди много бащата. Той не искаше нито да я види, нито да я прости, загдето бѣше промѣнила езика си, бѣше изоставила рода си.

Само когато узна, че Дафинка си има момченце и сж го кръс-тили на него — Стоянчо, той се поусмихна, но нищо не каза.

Минаха се десетъ години. Дафинка пишеше скришомъ на майка си, но бащата нищо не знаеше. Когато Стоянчо порастна, Дафинка писа, че иска да го изпрати при дѣда си да го благослови.

Като чу това, дѣдо Стоянъ не отговори изведнажъ. Скри се въ стаята си и дълго чете писмото на Дафинка. Просълзенъ, той въздъхна и рече тихо:

— Нека дойде!

И жена му веднага писа на дъщеря си, да прати внучето.

Разшетаха се изъ кѣщи, че ще посрещатъ гостенинъ. Дѣдо Стоянъ само не се радваше, а се караше на всички

— Не бива толкова да се приготвяте за такъвъ гостъ-ромънецъ! Не заслужава това!

Най-после, въ опредѣления день пратиха бричката да вземе Стоянча отъ хана, гдето спираше пѣтнишкиятъ автомобилъ.

Свечеряваше се. Носѣше се навредъ дѣхътъ на счукана слама и топло жито. Особениятъ дѣхъ на добруджанско поле, благодатно, златно. Отъ полска работа се завръщаха синоветъ и дъшеритъ на дѣда Стояна. Събираха се на двора край кѣщи и чакаха бричката.

Дѣдо Стоянъ се разхождаше развълнуванъ и сърдитъ, но все пакъ се заслушваше. Внучето му пристигаше.

Веселитъ звънчета на бричката се чуха ясно въ тишината и съвсемъ наблизу. Колата пристигна. Отъ нея скочи пѣргаво малкиятъ Стоянчо. Той се затича, прегърна дѣда си, още преди той да се опомни. И му заговори на български езикъ.

Дѣдото го милваше, гледаше го въ очитъ и само повтаряше:

— Майчикка! На майка си приличашъ! Та ти си знаелъ български!

Сложиха ссфрата да вечерятъ. Дѣдо Стоянъ поржча на най-голѣмия си внукъ да прочете молитвата, но Стоянчо изпревари и поиска той да я каже. Дѣдото позволи на внука си, гостенина-ромънецъ, да чете молитвата, и очакваше да чуе ромънски думи.

Но Стоянчо зачете молитва на чистъ български езикъ. Всички го слушаха смаяни.

Когато свърши, дѣдото, просълзенъ, прегърна внука си и рече развълнуванъ:

— Пиши на майка си, да дойде при мене! Тя не ме е посра мила, не е забравила езика ни! И тебе е научила на нашия езикъ...

Зл. Чолакова

*) Отъ книгата „Изъ Добруджа“.